

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

(hierna: de vreemdeling),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage (hierna: de rechtbank)
van 20 januari 2010 in zaak nr. 09/31535 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris).

1. Procesverloop

Bij besluit van 16 mei 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 25 augustus 2009 heeft de staatssecretaris het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar opnieuw ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 20 januari 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 17 februari 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.A.A. Mondt-Schouten, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. I.W.M.J. Bossmann, ambtenaar van Staat.

w.g. Mondt-Schouten
lid van de enkelvoudige kamer

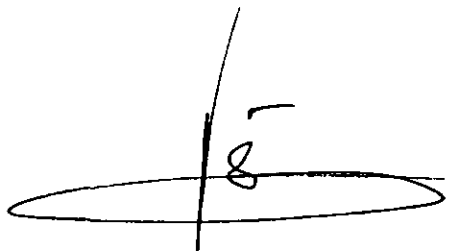
w.g. Bossmann
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 12 april 2010

314-600.

Verzonden: 12 april 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a small 'g' or similar character to the right.

mr. H.H.C. Visser

Regnr.: AWB 09/31535 BEPTON

2

Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde mr. J.M. Agtersloot. Tevens waren ter zitting aanwezig A.L. Bakker, sociaal psychiatrisch verpleegkundige en A. Vervorst, psychiater in opleiding, beiden werkzaam bij Mentrum te Amsterdam.

II OVERWEGINGEN

1 In dit geding dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit in het licht van de daartegen aangedragen beroepsgronden de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

2 Eiser heeft in beroep - samengevat - onder meer aangevoerd dat verweerder hem op grond van het advies van de medisch adviseur bij het ministerie van justitie over de gezondheidstoestand van eiser van 28 augustus 1998 uitstel van vertrek voor de duur van één jaar heeft verleend. Eiser heeft daaruit opgemaakt dat verweerder heeft ingestemd met zijn verblijf zolang zijn medische toestand daartoe aanleiding gaf. Onder verwijzing naar het medisch psychiatrisch rapport van 13 december 2007 van zijn psychiater stelt eiser dat zijn medische toestand sinds 1998 niet is veranderd. Eiser is daarom van mening dat er sprake van een onbillijkheid van overwegende aard, zoals neergelegd in artikel 3.71, vierde lid, van het Vreemdelingenbesluit (Vb) 2000 dan wel dat sprake is van een vrijstellingsgrond als bedoeld in artikel 17, eerste lid, onder c, van de Vw 2000, zodat van het mvv-vereiste afgezien dient te worden. Voorts acht eiser het bestreden besluit in strijd met het evenredigheids- en motiveringbeginsel. Ter zitting heeft eiser nog aangevoerd dat niet duidelijk is op welke wijze uitvoering wordt gegeven aan de door de medisch adviseur gestelde voorwaarden voor uitsetting.

3 Verweerder heeft de aanvraag afgewezen omdat eiser niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv), niet één van de vrijstellingsgronden van artikel 17 van de Vw 2000 of artikel 3.71, tweede lid, van het Vb 2000 van toepassing is en er voorts geen gronden zijn toepassing te geven aan artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 (de hardheidsclausule).

4 Niet betwist is dat eiser niet beschikt over een geldige mvv.

5 Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv, indien het betreft een vreemdeling voor wie het gelet op diens gezondheidstoestand niet verantwoord is om te reizen.

In hoofdstuk B1/4.1.1 van de Vreemdelingencirculaire (Vc) 2000 is deze vrijstelling nader uitgewerkt. Hierin is bepaald dat voor toepassing van vorenbedoelde vrijstellingsgrond slechts aanleiding wordt gezien indien de vreemdeling niet in staat is te reizen naar zijn land van herkomst en niet in staat kan worden geacht daar de behandeling van een door hem in te dienen mvv-aanvraag af te wachten. De feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het land van herkomst wordt bij de beoordeling van het vorenstaande niet betrokken.

Verweerder heeft het Bureau Medische Advisering (BMA) gevraagd onderzoek in te stellen naar de medische problematiek van eiser. Uit het onderzoek van de adviseur van het BMA, waarvan de bevindingen zijn vastgelegd in het advies van 30 mei 2009, is samengevat, het volgende gebleken. Eiser lijdt aan angstklachten, depressieve klachten, slaapstoornissen,

Regnr.: AWB 09/31535 BEPTDN

3

psychotische klachten en bij toenemende spanning lijdt eiser aan suicidaliteit. Als somatische klachten worden chronische hoofdpijn en maagklachten genoemd. De adviseur concludeert dat de psychiatrische behandeling mogelijk is bij onder meer de afdeling psychiatrie van het Hacettepe University Medical School Hospital te Ankara. De door eiser gebruikte medicatie en vervangende medicatie is verkrijgbaar. Het uitblijven van de psychiatrische behandeling zal leiden tot een medische noodsituatie op korte termijn. Eiser kan volgens de adviseur reizen met gangbare vervoermiddelen, mits aan een aantal voorwaarden wordt voldaan. Zo is een medische voorziening, in de vorm van een psychiatrisch verpleegkundige, noodzakelijk. Medicatie moet voorhanden zijn. Ook dient een fysieke overdracht plaats te vinden op de plaats van bestemming, zodat de behandeling van eiser aansluitend kan worden voortgezet. Eiser heeft de conclusies van het BMA niet gemotiveerd bestreden, noch anderszins aannemelijk gemaakt dat het gelet op zijn psychische gezondheidstoestand niet verantwoord is om te reizen.

Verweerder heeft bij de Dienst Terugkeer en Vertrek (DT&V) navraag gedaan of aan de door het BMA gestelde voorwaarden voor uitzetting kan worden voldaan. Gebleken is dat dit het geval is. Zoals in het bestreden besluit is overwogen, zal eiser niet worden uitgezet als de medische overdracht niet geregeld kan worden. De medische overdracht wordt geregeld door de Afdeling Bijzonder Vertrek van de DT&V. Uitvoering van het BMA-advies betekent dat voor de uitzetting contact zal worden gelegd met een psychiater van Hacettepe University Medical School Hospital te Ankara. Met dit ziekenhuis worden afspraken gemaakt over de datum en de wijze waarop de medische behandeling wordt overgedragen. Indien aan alle in het medisch advies gestelde voorwaarden is voldaan, wordt eiser overgebracht naar een uitzetcentrum. Op het uitzetcentrum wordt een vlucht aangevraagd en wordt alle benodigde (medische) informatie aan de Koninklijke Marechaussee gestuurd ten behoeve van het briefen van de (medische) escorts. Ook is er ervaring met zaken waarin de medische overdracht is geregeld en de uitzetting heeft plaatsgevonden.

Ter zitting heeft de gemachtigde van verweerder benadrukt dat eiser niet zal worden uitgezet als de voorwaarden die de adviseur van het BMA heeft gesteld, niet kunnen worden gerealiseerd. De rechtbank merkt hierbij op dat eiser zijn stelling, dat niet duidelijk is of bij zijn uitzetting aan de door de adviseur van het BMA gestelde voorwaarden zal worden voldaan, niet heeft onderbouwd.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich, gelet op het vorengaande, terecht op het standpunt gesteld dat het gelet op eisers gezondheidstoestand verantwoord is om te reizen en heeft verweerder op goede gronden het mvv-vereiste tegengeworpen.

6 In geschil is voorts of verweerder toepassing had moeten geven aan de hardheidsclausule van artikel 1.71, vierde lid, van het Vb 2000.

Blijkens hoofdstuk B1/4.1.1 van de Vc 2000 zal van de bevoegdheid om de hardheidsclausule toe te passen slechts in zeer bijzondere gevallen gebruik worden gemaakt.

Met verwijzing naar de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) overweegt de rechtbank dat de hier bedoelde bevoegdheid van verweerder discretionair van aard is en toepassing ervan beperkt kan blijven tot uitzonderlijke gevallen die door wet- en regelgever niet zijn voorzien (zie onder meer de uitspraak van de Afdeling van 2 november 2005, LJN: AU5894).

Regnr.: AWB 09/31535 BEPTON

4

De weigering van verweerder om in een bepaald geval toepassing te geven aan de hardheidsclausule van artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 zal dan ook de toetsing in rechte slechts dan niet kunnen doorstaan, indien moet worden geoordeeld dat verweerder bij afweging van de betrokken belangen niet in redelijkheid daartoe heeft kunnen besluiten (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 9 december 2003, LJN: AO4069).

Gelet op hetgeen eiser heeft aangevoerd, is er geen grond voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat toepasselijkheid van het mvv-vereiste niet zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Geen van de door eiser naar voren gebrachte argumenten zijn van zodanig gewicht dat de beslissing van verweerder niet in stand zou kunnen blijven.

Voor zover eiser heeft willen stellen dat hij vrijgesteld dient te worden van het mvv-vereiste vanwege de lange duur van zijn procedure, volgt de rechtbank hem niet. Een dergelijke omstandigheid kan niet aangemerkt worden als een bijzondere omstandigheid die noopt tot toepassing van de hardheidsclausule. De mogelijkheid van verblijfsaanvaarding door enkel tijdsverloop bij een aanhangige procedure vindt geen steun in het recht en kan niet zonder meer afgeleid worden uit het rechtszekerheidsbeginsel.

Nu, gezien de overwegingen van de rechtbank genoemd onder punt 5, geen sprake is van een onbillijkheid van overwegende aard komt verweerder in het kader van artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 niet toe aan een afweging van de betrokken belangen als bedoeld in artikel 3:4, tweede lid, van de Awb. Het beroep op dit artikel slaagt dan ook niet.

7 Voor zover eiser zich er op beroept dat hem het ontbreken van een geldige mvv niet valt tegen te werpen omdat hij in zijn land van herkomst te vrezen heeft voor eerwraak, faalt dit beroep. Asielgerelateerde gronden staan in de onderhavige procedure niet ter beoordeling.

8 Van strijd met het motiveringsbeginsel is geen sprake.

9 Op grond van het vorestaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder op goede gronden heeft vastgesteld dat eiser ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000, in samenhang met artikel 3.71, eerste lid Vb 2000, niet in aanmerking komt voor de gevraagde vergunning.

10 Het beroep is derhalve ongegrond.

11 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Regnr.: AWB 09/31535 BEPTDN

5

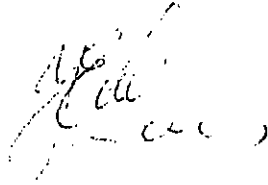
III BESLISSING

De rechtbank 's-Gravenhage.

RECHT DOENDE:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. A.H. Bergman, in tegenwoordigheid van de griffier Y.E. de Loos.

Uitgesproken in het openbaar op 20 januari 2010.

RECHTSMIDDEL

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier.

Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. (Nadere informatie www.raadvanstate.nl)

Afschrift verzonden op: 20 JAN. 2010

KING RECHTSKUNDIG ADVISEURS*Immigration Lawyers & Mediators***Geen toevoeging verleend door de Raad voor Rechtsbijstand****Hoger beroepschrift****Geen toevoeging verleend door de Raad voor Rechtsbijstand**Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State
Vreemdelingenkamer

Inzake:

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
17 FEB 2010	
ZAAKNR.	201001761
AAN:	V2
BEHANDELD: DD:	PAR:

appellant

Drs. F.W. King, gemachtigde

Contra:

De Staatssecretaris van Justitie, verweerder

KING RECHTSKUNDIG ADVISEURS

Immigration Lawyers & Mediators

Geeft eerbiedig te kennen:

wonende te _____ te dezer zake woonplaats kiezende te (2316 XC)
Leiden aan de Schipholweg 107a, op het kantoor van drs. F.W. King, die door appellant, tot zijn
bepaaldelijk gemachtigde wordt gesteld en in verband daarmee dit hoger beroepschrift
ondertekent en indient.

1. Achtergronden

- 1.1 Appellant is geboren op _____, en bezit de Turkse nationaliteit.
- 1.2 Appellant komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenvestigingsplaats Den Haag, van 20 januari 2010 (AWB 09/31535, welke uitspraak op 20 januari 2010 per aangetekende post is verzonden aan de gemachtigde van appellant.

Een kopie van de bestreden uitspraak is aan het hoger beroepschrift gehecht.

- 1.3 In deze uitspraak heeft de rechtbank het beroep van appellant ongegrond verklaard.

2. De grieven

Grief I

- 3.1 De eerste grief richt zich tegen rechtsoverweging 5, blz. 2 en 3, van de uitspraak AWB09/31535, waarin de rechtbank volgens appellant ten onrechte het navolgende overweegt:

" (...) Verweerder heeft het Bureau Medische Advisering (BMA) gevraagd onderzoek in te stellen naar de medische problematiek van eiser. Uit het onderzoek van de adviseur van het BMA, waarvan de bevindingen zijn vastgelegd in het advies van 30 mei 2009, is samengevat, het volgende gebleken. Eiser lijdt aan angstklachten, depressieve klachten, slaapstoornissen, psychotische klachten en bij toenemende spanning lijdt eiser aan suicidaliteit. (...)"

Opmerking op grief I

- 2 Appellant stelt voorop, dat de rechtbank buiten de omvang van het geschil is getreden door te overwegen, dat ten tijde van het bestreden besluit kenbaar was op welke wijze aan de

KING RECHTSKUNDIG ADVISEURS

Immigration Lawyers & Mediators

noodzakelijke medische begeleiding uitvoering wordt gegeven. De rechtbank heeft miskend dat de omstandigheid zich zou kunnen voordoen, dat niet wordt voldaan aan het BMA-advies, waardoor de uitzetting niet kan plaatsvinden. Nu verweerder evenmin duidelijkheid verschaft ten tijde van het bestreden besluit, op welke wijze aan de noodzakelijke medische begeleiding uitvoering wordt gegeven, had de rechtbank, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State van 22 januari 2009 (200805014/1), het beroep gegrond moeten verklaren.

3.3. Appellant is van mening dat volgens onderdeel B ¼.1. van de Vreemdelingen-circulaire 2000, wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd ingevolge art. 17, aanhef, eerste lid, onder c, van de Vw2000 niet afgewezen wegens het ontbreken van een mvv, indien het een vreemdeling betreft voor wie gelet op diens gezondheidstoestand niet verantwoord is te reizen. Appellant heeft genoegzaam aangetoond dat hij onder deze categorie vreemdelingen valt, maar de rechtbank heeft zulks miskend..

3.4. Appellant is derhalve van mening dat de rechtbank ten onrechte het beroep ongegrond heeft verklaard. dat nu de

4.0 Conclusie

Eiser concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep.

Leiden, 17-2-2010

Namens appellant,

F.W. King,
Bepaaldelijk gemachtigde

